

PAMELA
BUTCHART

CAP HOME DE
LES NEUS S'HA
COMPORTAT
ABOMINABLEMENT
DURANT LA
REDACCIÓ
D'AQUEST
LLIBRE.

Il·lustrat per
THOMAS
FLINTHAM

HI HA UN
IETI AL PATI!!

Bindi
Books

HI HA UN
IETI AL PATI!!

PAMELA
BUTCHART

Publicat originalment en anglès el 2018 per Nosy Crow Ltd.
The Crow's Nest, 10a Lant Street, Londres, SE1 1Qr, UK

© del text: Pamela Butchart, 2018
© de les il·lustracions: Thomas Flintham, 2018
© de la traducció: Scheherezade Surià López, 2020

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Bindi Books
Mallorca, 314, 1r 2ª B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23

Disseny i maquetació: Endoradisseny

Primera edició: febrer de 2021
ISBN: 978-84-18288-11-1
Dipòsit legal: B 21944-2020

Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

Índex

1. La policia i la brigada de bombers	5
2. Dia de neu	9
3. El ninot de neu MÉS GRAN del món!	25
4. Reunió d'emergència	34
5. Inanició, congelació i aigua del vàter	49
6. La llauna gegant de mongetes caducades	64
7. Missió d'espionatge	85
8. L'ull de la tempesta	96
9. La Bèstia de l'Est!	109
10. Qui és el TED?!	120
11. Cordeu-vos el cinturó!	136
12. Escapar de l'Everest	149
13. TORNADO de pòstits!	173
14. Sabates de raqueta de bàdminton	193
15. El petit IETI!	205
16. Ets a les escombraries, Gary?!	224
17. La trampa per al IETI	243
18. Cordons roses	255

Per a l'Albie.
T'estima,
la teva mama.

Per primer cop a la vida, la mare va entendre que l'escola és **PERILLOSA** i no em va dir coses com ara «Deixa d'inventar-te històries!» o «No exageris, Izzy» o «Estàs **SEGURA** que la policia i la brigada dels bombers van haver de venir?».

El Zach (el meu millor amic) diu que l'escola és una

ZONA DESASTROSA

i crec que té raó, perquè és exactament el que va dir el bomber quan el Gary Petrie va quedar atrapat dins dels contenidors de reciclatge... un altre cop.

I quan vam patir l'atac de les **CUINERES MALVADES**, la nostra amiga Maisie va arribar a omplir un formulari perquè la canviessin d'escola i vam haver d'aturar-la perquè no l'enviés, perquè no volíem que marxés i perquè la Jodi diu que **LA UNIÓ FA LA**

FORÇA (significa que és millor que siguem quatre i no pas tres quan passin coses estranyes i haguem de salvar l'escola sencera).

Però una de les **PITJORS** coses que ens han passat va ser quan va començar a nevar i no parava.

El Zack diu que ens hauríem **D'HAYER QUEDAT A DINS** quan vam sentir

AQUELLS GEMECS ESTRANYS

al pati i té raó perquè, si ho haguéssim fet, a la Maisie no se l'hauria endut el **TORNADO**.

I, malgrat que els mestres ens repetien sense parar que tot **ANAVA COM LA SEDA**, sabíem que no **ANAVA COM LA SEDA**. I, de fet, era el **CONTRARI D'ANAR COM LA SEDA**, perquè sabíem que hi havia una **BÈSTIA** de camí a l'escola.

I no teníem **NI IDEA** de com aturar-la!

Hi ha moltes coses que estressen la mare. Com quan prepara el berenar a la cuina i jo hi he d'entrar per buscar les ulleres de natació. O quan la iaia diu:

—Quan va ser l'últim cop que vau treure la pols per aquí?

O quan el pare s'està una hora al lavabo i han de venir convidats a casa.

Però el que **MÉS** l'estressa és quan comença a nevar. I la setmana passada va ser veure una **PARTÍCULA MINÚSCULA** de neu i

va començar a trucar a l'escola i no deixava de passejar-se amunt i avall dient:

—Va, contesteu. Contesteu. **CONTES-TEU!**

Jo li vaig haver de cridar que **VOLIA DORMIR, GRÀCIES**, perquè eren les 7.23 i no m'havia de llevar fins a les 7.30. I llavors algú va començar a clavar cops a la porta i la mare va cridar:

—Izzy, ves-hi tu. Estic al telèfon.

Així doncs, em vaig llevar i vaig pensar que devia ser una

perquè no sabia qui clavava aquells cops tan forts i tan **SEGUITS** a la porta a les 7.23, tret d'un policia o un bomber o potser la reina

d'Anglaterra. Però, quan vaig obrir la porta, vaig veure que no era cap d'aquestes persones, perquè era la mare del Zack, que viu al pis de sota.

Primer vaig pensar que li passava alguna cosa al Zack o al seu gat o alguna cosa semblant, perquè la mare del Zack estava **SUPERNERVIOSA**. Però va dir:

—Se'n sap res? **SE'N SAP RES?**

I la mare va contestar des de l'altra banda del passadís:

—No m'agafen el telèfon a l'escola. La línia està ocupada des de fa una hora. Ja he deixat sis missatges.

No tenia ni idea de per què a la mare l'amoïnava tant que l'escola tanqués per la neu, perquè això volia dir que podria passar tot el dia amb mi, ja que els divendres no treballa.

Sigui com sigui, el telèfon va acabar sonant i la mare del Zack va cridar:

—**CONTESTA!**

I vaig sentir que la mare deia «Digui?» amb la seva **VEU DE TELÈFON** (que és més melosa que la seva veu normal) i llavors va dir:

—Gràcies al cel!

I va penjar i va començar a riure fort i va dir

que l'escola era oberta perquè la previsió era que nevaria a les deu. I llavors la mare del Zack va somriure i va riure molt fort també i totes dues es van abraçar i a mi em va fer l'efecte que tot era una mica

perquè només era neu!

El pare i la mare sempre diuen que soc massa

però jo no em poso a plorar i abraçar la Jodi per una miconona de neu!

Bé, doncs, el Zack i jo vam anar a l'escola com cada dia i, quan hi vam arribar, la Jodi estava agenollada a terra mesurant els centímetres de neu amb un regle mentre la Maisie, al seu costat, s'esforçava per respirar perquè duia quatre abrics al damunt i només se li veia un trosset de cara.

Sabiem que la Maisie duia tantes

capés perquè la seva mare és **MOLT PRO-TECTORA** i s'amoïna tant que fa coses com procurar que la Maisie porti cinc parells de guants quan fa fred i l'empastifa de crema solar quan només fa una **MIQUETA** de sol, i fins i tot dorm al cotxe, a l'exterior de casa meva, quan convido la Maisie a una festa de pijames.

Semblava que la Maisie volia dir alguna cosa, així que li vaig abaixar una mica la cremallera de l'abric perquè li poguéssim veure la boca i llavors va dir:

—No em noto els peus.

Al principi vaig pensar que havia patit una

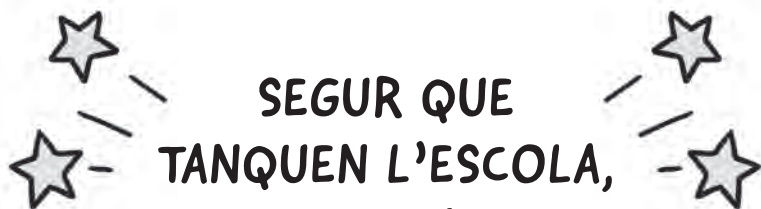

CONGELACIÓ, és a dir, quan se't refreden tant els peus que de vegades et pot caure un dit. Però llavors em vaig adonar que segurament era perquè duia unes botes de neu molt estranyes que semblaven fetes de **PELL D'ANIMAL** i vaig recordar que, un cop, havia vist una fotografia d'un explorador a l'Antàrtida que també les duia.

Vaig provar d'afluixar-li els cordons perquè em semblaven massa tibants, però la Jodi va dir que la mare de la Maisie havia fet un **NUS DE L'EXÈRCIT** o alguna cosa així, perquè ningú de nosaltres no va poder deslligar-los. I la Jodi va dir que potser hauríem

d'anar a buscar la infermera de l'escola i que li **TALLÉS** les botes, perquè li preocupava la **CIRCULACIÓ** de la sang de la Maisie. Però llavors ens vam oblidar de les botes peludes de la Maisie, fins i tot la Maisie, perquè la senyoreta Seith (la sotsdirectora esfereïdora) va treure el cap per la finestra del seu despatx i va cridar que ens aixequéssim del jardí; els de tercer estaven tots estirats a terra fent **ÀNGELS DE NEU**.

La Jodi va dir que només hi havia **UN CENTÍMETRE** de neu, així que sabíem que no tancarien pas l'escola. Però el Gary Petrie encara corria pertot arreu dient que

**SEGUR QUE
TANQUEN L'ESCOLA,
GENT!**

Llavors, quan va sonar el timbre, molts no li van fer ni cas perquè estaven enfeinats recollint neu de terra per fer-ne boles, així que la senyoreta Kidd (la malvada monitora del pati) va haver de bufar el xiulet tres cops perquè tothom es posés a la cua.

Però, quan vam arribar a l'aula, la neu va començar a caure més fort i la senyoreta Jones (la nostra mestra) gairebé no es podia concentrar quan va començar a passar llista i va

dir el nom de l'Andrew Cunningham

TRES COPS

perquè **MIRAVA** per la finestra com queia la neu.

En aquell moment, a la Maisie li va entrar el pànic i va dir que **SABIA** que ens quedàrem **ATRAPATS** a l'escola per la neu. Jo li vaig haver d'agafar les dues mans i fer els **EXERCICIS DE RESPIRACIÓ** que la seva mare ens havia ensenyat a fer per evitar que la Maisie es desmaiés. Però la gran majoria de les vegades no funcionen i la Maisie es desmaia igual perquè li fan **MOLTÍSSIMA**

POR un munt de coses, com ara els autobusos, els coloms i els pastissos de carn.

Just en aquell moment, algú va picar a la porta de la classe i tots vam mirar per la finestreta de vidre i vam veure que era una de les dones d'administració. Tothom va contenir l'alè, perquè sabíem que, quan neva i ve una dona d'administració a la porta, vol dir que l'escola **TANCARÀ** abans d'hora.

La senyoreta Jones es va aixecar tan ràpid que la cadira va caure a terra i gairebé va arrencar a **CÓRRER** cap a la porta. I, quan la va obrir, la dona d'administració li va **SOMRIURE** (i això que les dones d'administració no somriuen **MAI**).

Tots vam mirar amb uns

ULLS BEN OBERTS

